

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marți, Joi și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 5 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepubliceji nu se inapoză.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru de-care publicare.

Sibiu, 17/29 Octombrie, 1884.

În dieta Croației lucrurile au luat avânt neobicinuit în direcțiune radicală, și ar fi păcat să nu le urmărim cu atențiune, căci și acest radicalism își are și el filosofia sa ca multe alte lucruri.

Construirea măestrită a edificiului statului nostru tot mai tare iese la iveală, și ne dă vie dovadă, că pe baza actuală el nu se va putea susține mult timp.

În stare normală statul este asigurat în existența sa prin armonica conlucrare a cetățenilor. Acestia indestuliți cu mersul lucrurilor, neajunși în dezvoltarea lor, își continuă activitatea fie-care în ramul seu. Ramurile sunt astfel întocmite, că ele acoperă trebuințele multilaterale. Cu chipul acesta normată fiind activitatea fie-cărui cetățean, fiecare se mărginește la sfera sa de activitate, nu răpește ce e al altuia, și nu rămâne înderēt în isprăvirea lucrurilor sale cu acurateță.

Model în acurateță, statul normal regulat, ca și un orologiu bine remontat își urmează dezvoltarea sa în pace.

Nu așa însă în staturile anormale, cari se abat dela tradițiunile istorice cu totală ignorare a realității. În asemenea stat elementele constitutive nu se mărginesc la sfera lor de activitate, ci tăbărind unele asupra altora, produc gălceavă, aparatul cel mare înceată a funcționa regulat, și măestrul recurge la mijloace extraordinare, la forțe extreme.

Din nefericire dela dualism încoace statul nostru nu mai ese din gălceavă, căci el și-a renegat baza istorică, urmărește lucruri închipuite, și și de și vatămă cele mai vitale interese ale cetățenilor.

Vom vorbi pe scurt. Am ajuns în era dispozițiilor extraordinare. Din stat cu instituțiuni normale începem a deveni stat cu instituțiuni anormale. „*Quod medicina non sanat, ferrum sanat.*”

Toată lumea a ținut și ține încă de leac potrivit, doară cel mai potrivit, parlamentarismul. Pentru aceea el s'a și introdus în toate statele de cultură din Europa. Deodată cu aceasta s'a adoptat pretutindenea libertatea cugetării și a vorbirei, libertatea de presă, cu un cuvânt omul a început a se simți om după cum la lăsat Dumnezeu și avantajele sau desavantajele legate de prejudețe de naștere sau clasă au dispărut. Omul deveni om egal înaintea legii, și aceasta era să fie supremul stimul pentru simțirea demnității de om.

În acest stadiu neajunsurile ce se iveau se delătau pe calea jurisdicțiunilor normale. Erau și sunt oameni răi în ori ce stadiu al vieții de stat.

Făcea cineva delict de presă, venia înaintea juriului. Comitea alte călcări de lege, venia sub judecata justiției ordinare, în cele din urmă dacă se simția trebuința de nouă instituțiuni, parlamentul era la îndemână.

Aceasta era mașinăria și lucrul a mers strună, cât timp elementele constitutive nu s'au simțit chemate a se înghiți unele pre altele.

Dela 1867 încoace o boală epidemică bântue statul nostru, și ea începe a învenina toate straturile societății. Această boală este maghiarisarea. De sus până jos toți factorii puterii publice sînt infectați — care mai mult, cari mai puțin — de această epidemie. Indreptată fiind ea contra existenței tuturor naționalităților nemaghiare, e lucru de tot natural, că acestea au început a se apăra.

Nouă ni s'a părut lucru ciudat toată încercarea cu maghiarisarea. Conștiința națională mai viu accentuată și manifestată n'a fost de când există oameni pe fața pământului. Și maghiarii chiar din înfocatul lor amor național ar trebui să concludă la amorul nostru național. Aceasta chiar și atunci, când nu ar avea alte dovezi de alipirea noastră cătră dătinile și limba străbună.

Germanii din Ungaria în veci nu se vor maghiarisa. Dovadă sasii, o mână de oameni, cari trebuie să fie făloși de falnica tulpină germană. Și cumcă ei și sunt, au dovedit sărbările naționale dela 18 — 25 August a. c.

Dacă e vorba de noi români, apoi de — se vorbim și despre noi. Suntem români, și stăm în legături literare cu românii din România liberă. Se nu ni se iae deci în nume de rău sinceritatea. Ori cât de asupriți și persecutați vom fi aici, dacă nu vom putea produce noi lucruri literare, vor produce trații nostri, căroră le este liber a se desvolta românește. Se punem cazul că starea aceasta anormală de persecuțiune va mai dura, noi totuși nu vom peri, căci simțământul național este în noi virginal și viguros, apoi legăturile literare cu frații de dincolo ne feresc de moarte intelectuală.

Cum stam cu slavii? Ei slavii, slavii! Eatăne ajunși la tema noastră, la Croați. Mai cu cerbiec din fire și ingrădiți cu autonomia țerei, croații cer să li se respecte dreptul lor, și fac afront șovinismului unguresc. S'a dis: dacă medicina nu folosește, vom lua cuțitul. Un singur nume a produs un puternic curent popular și din el a crescut o vijelie, care amenință existența Croației pe baza actuală. Acest nume este Starcevic.

În sesiunea trecută el fu scos din parlament cu baionete de gendarmi, și pentru această faptă fu

ales de deputat în trei cercuri. Din unul se făcu o partidă și ea cu baionete fu oprită la porțile parlamentului.

Telegramele de Marți ne aduc știrea că independenței încă au părăsit parlamentul croației. A rămas deci partida națională, care crede că prin acordarea de putere discreționară presidentului dieței, prin suspendarea juriului în chestiune de presă și prin suprimarea liberei cugetări, se va putea guvernă Croația, și revedea pactul încheiat la 1867.

Croația a ajuns cu parlamentarismul la granițe, și dacă e vorba de baionete și tun, apoi la aceasta mai bine se pricepe un general din armata comună ca comisariu împărătesc.

Revista politică.

Delegațiunile s'au prezentat alaltăeri înaintea Maiestății Sale împăratului și rege. Mai întâi s'a prezentat cea austriacă, apoi au urmat cea unguerească. La cuvântările presidenților Maiestatea Sa a dat următorul răspuns.

„Asigurarea de credincioasă supunere, ce mi-o-ați adresat tocmai acuma, mi-au procurat adevărată satisfacțiune.

Când v'am vădut pentru ultima oară în jurul meu, puteam da espressione așteptării, că în Europa se vor susține binefacerile păcei. Această speranță s'a împlinit, și în liniște pot enuncia, că după cât se poate prevedea există și pentru viitorul speranța pentru o epocă de pace, activitate neconturbată, și pentru bunăstarea poporului, bunăstare care din ce în ce crește. Rapoartele noastre cu toate statele europene în special cu cele vecine sunt foarte bune.

Intrevederea ce nu de mult am avut cu M. M. L. L. împăratul Rusiei și împăratul Germaniei nu numai mi-au procurat dorita ocaziune de a înnoi bunele mele referințe și cu dinastia rusească, ci ea este totodată și dovadă despre deplinul acord al celor trei monarhi și al guvernelor lor în nisuița de a susține și asigura bazele păcei și ale liniștei atât de necesare binelui popoarelor. Basate ele pe observarea contractelor și încrederea reciprocă, această unanimitate va forma o impunătoare garanție a păcei ale cărei urmări binefăcătoare — sunt convins — vor fi nu numai spre binele nostru, ci al tuturor popoarelor.

Cu deplină considerare a stărei financiare din monarhie guvernul meu și-a dat silința a mărgini erogatele pentru armata permanentă încât nu mai i-au permis susținerea abilității și a promptitudinii aceleia.

FOIȚA.

Ceva despre

Shakespeare și teatrele engleze în secl. XVI.

(Schiță literară.)

„*Fabula nota quidem, sed non indigna referri,*” dice într'un loc Ovidiu.

Citez această aserție a poetului latin, căci ea se poate aplica în câtva și față de articolul meu present. Când biografia unui muritor se comentă în decurs de 200 de ani, ori ce nou comentator sosește cam târziu.

N'am desperat cu toate aceste în indulgența cetitorului, căci sunt sigur, că de voi reuși să presint vre-o trăsură nouă privitoare la genialul drammatist, voi fi scusat pentru restul lucrării.

Shakespeare! nume magic, la a cărui singură auzire ni se umple toată imaginațiunea.

Ar trebui, ca cineva să nu fi iubit, pentru a rămâne nemșcat față de dragostea gingașă a lui Romeo și a Julietei; față de amorul și gelosia nebună a lui Otelo. Ar trebui, ca cineva să nu fi avut un singur moment de suferință, de îndoiele, pentru a

nu fi cuprins de fiori față de scepticismul înghețător al nenorocitului prinț de Danimarca.

De sigur, un om care a știut să interpreteze pasiunile, cari fac raiul sau iadul pământesc, trebuie că a fost un suflet nobil și compătitor; poate că le-a îndurat el însuși toate plăcerile și amărăciunile acelor pasiuni. Ori cât de vastă să ne fie cunoștința inimei omenești, să avem spiritul cel mai fin de observare, toate aceste daruri nu ajung pentru a da creațiunii noastre marca adevărului.

Vom face cel mult o poezie, în care melodia cuvintelor va naște poate iluzia simțământelor adevărate; vom scrie o dramă, unde interesul momentan al acțiunii va face să se uite goliciunea invențiunii, dar, mai nainte sau mai târziu, ne vom trezi că tonul pe care am cântat e fals, că falsă e toată melodia, că ea nu mai sună la inimă, fiind că n'a venit din inimă.

„*Si vis me flere, dolendum est primum tibi ipsi, tum tua me infortunia laedent.*” Eată o acsiomă emisă cu claritatea cari caracterizează pe marele satiric latin.

Aceasta acsiomă e atât de dreaptă pentru noi, precum ea a fost în toate timpurile; căci adevărul nu e legat nici de timp nici de spațiu.

Dacă Shakespeare ne face să plângem e că mult a plâns și el, că a golit cupa nefericirilor până la ultima picătură.

Viața lui a ramas, în mare parte, un mister pentru noi. Știm atâta, că s'a născut din părinți burghesi, săraci, cari lau trimis în așa numita „scoală a cavalerilor” o scoală, care cu toată pompositatea titlului ce purta, avea destui de „cavaleri” desculți și cu pantaloni spintecați.

Aci a învețat tinerul William latinește și primele noțiuni de știință; tot ce învățase el din cărți.

Se relatează mai departe, că bătrânul Shakespeare pierdându-și și puțină avere agonistă în truda anilor, poetul nostru a fost silit să părăsească casa părintească și se ia lumea în cap.

Pentru un băiat abia de vre-o 14 ani sigur e ceva descuragiat vădându-se de-odată espus în furia valurilor vieții, singur de toți părăsit — William nu-și pierdu însă speranța în viitor. N'a fost serviciu destul de ostencios, funcțiune destul de vilă, pe care el se nu-o fi împlinit cu o rară abnegare și perseveranță.

În etate de 20 ani Shakespeare se însoară, se pare însă că avuse un gust foarte moderat față de plăcerile liniștite ale unui trai casnic, căci peste puțin divorțase de nevastă sa.

De astădată îl vedem încă odată cu caosul în inimă și moarte în suflet.

A vrut să se resbune de oameni, dela cari el n'avuse mai mult nimic de așteptat și se înrolă în

Asigurarea mai cu efect a litoralului pretinde crearea de mijloace moderne de apărare și erogațiile trebuincioase pentru anul prim încă de acum trebuie să steie la dispozițiunea guvernului meu.

Guvernul meu și-a dat silința a desvolta în Bosnia mare activitate în toate ramurile administrației. Se și arată un îmbucurătoriu progres în dezvoltarea acestor țări.

Creditul trebuincios pentru trupe în urma întemplatei reduceri s'a redus din nou.

O cuotă pentru esibitele în administrarea acestor țări din mijloacele comune nu s'a cerut nici de astădată.

Am speranță că împlinirea chemării ce ve așteaptă, va da dovadă de zelul patriotic și cunoșcerea DVoastre pătrundere. Increderea mea ve urmăriște în activitatea DVoastre și pe lângă călduroasa expresiune a acestei încrederi și a grației mele imperiale Ve salut din inimă. Bine a-ți venit!"

După „Luminătorul“ din Timișoara vine acum și „Observatorul“ din Sibiu a seduce pre cetitorii sei să creadă, că congresul nostru bisericesc s'ar fi putut convoca pe terminul normal și după întevnirea ministerială, pre carea numitele toi o cualifică de o simplă „dorință.“ Fără îndoială, informațiunile „Luminătorului“, pre cari le adoptă și „Observatorul“ purced mediat ori imediat dela inima oarecărui membru al consistoriului metropolitan, care însă ar trebui se știe esact cea ce s'a petrecut în prezența sa, că adevărat consistoriul metropolitan în ședințele plenari din urmă a recunoscut în unanimitate, că în urma unui emis ministerial, de care am amintit și noi la timpul seu, a fost imposibilă convocarea congresului pe terminul normal de 1/13 Octombrie. Cei stăpâniți de patimi au prea adeseori trebuință de mistificări, și acestea — precum vedem — află spaciua de ajuns în coloanele foilor numite; noi însă credem: că publicul nepreocupat va intimpina astfel de mistificări, evident malițioase, cu disprețul cel merită ele.

Unele reflexiuni

la proiectul de regulament pentru afacerile Consistoriului metropolitan, elaborat de Ioan cav. de Pușcariu deputat congresual an. 1882.

(Incheiere).

II.

În proiectul de regulament din cestiune se statorosește că disciplina asupra persoanelor oficioase singulare dela consistoriul metropolitan o eserciază în a treia instanță congresul național bisericesc prin un senat esmis ad hoc stătătoriu din 12 persoane sub presidiul unui episcop. Reformații au un for anumit disciplinar compus cam în modul acesta, în biserica noastră însă acesta ar fi o plantă esotică. Să presupunem că acestea 12 persoane ar fi alese și dintre membrii mireni ai congresului; atunci acest senat *eo ipso* nu are drept să eserceze disciplina asupra asesorilor singulari clericali dela consistoriul metropolitan, căci în Pravilă — precum am arătat la început se legiuște apriat „că nici diacon nici mirean nu poate să judece pre preot,“ și ori care alt canon relativ la acest obiect întărește această legiuire.

ceata acelor indiviși eschiși din societatea umană, cari se numiau actori sau comedianți.*)

Vom vedea mai la vale cum, tocmai această cercustare a decis pentru dezvoltarea genului seu dramatic, și a contribuit ca el să devină cea ce a fost în urmă.

Eată în trăsuri generali viața lui Wiliam Shakespeare; e simplă dar pătundătoare.

El moare în 23 Aprile anul 1616, *an nemilos*, care mai răpește de pe cerul literaturii un luceafăr, pe Miguel de Cervantes-Saavedra, autorul lui „Don Quijote.“

„Ei dispar și în urma lor n'a rămas decât golul și tristul intuneric“ dice un cronicar în limbajul pretențios și inflorit al aceluși timp. Poate el singur a înțeles pe acești doi genii neînțeleși de contemporanii lor, el singur a prevădut doliul Muzeilor părăsite.

Ironia soartii a voit întotdeauna, ca mai toți oamenii mari, cari și-au sacrificat viața pentru folosul, sau desfătarea semenilor lor să fie, până ce trăiesc, batjocoriți și desprețuiți de ei, ear după moartea lor, când ignoranța sau reavoința au mai percut din intensitate, să li se înalțe statue și colonade și să fie inundați de panegirice.

*) La Francesi până în zilele noastre nici cei mai de frunte artisti dramatici nu se numesc altfel decât: „comedians.“

Însă și când acele 12 persoane ar fi alese tot dintre membrii clericali, ar fi acel senat de o parte superfluu, eară de altă parte în contra statutului organic, neaflându-se nici o basă canonică pentru o atare corporațiune.

În statutul organic este normată afacerea aceasta între dispozițiunile generali sub punct VI așa: „Jurisdicțiunea bisericescă atât în afacerile judiciari cât și administrative, se va esercia prin scaunele protopresbiterale ca instanța întâia, prin consistoriile diecesane respective archidiecesane ca instanța a 2-a și prin consistoriul metropolitan ca instanța a 3-a. Toate singuratecele persoane, afară de arhierii, sunt supuse acestor foruri, prin urmare și singuratici membri ai consistoriului metropolitan după competența forului; eară alt for statutul organic nu cunoaște, ci tocmai legiuște contrariul în art. II. §. 158, care sună: „Consistoriul metropolitan este organul suprem administrativ și judiciar pentru întreaga provincie metropolitană.“

Bine trebuie notat că forul de prima instanță nu este sinodul sau comitetul protopresbiteral, unde sunt membrii și mireni ei scaunul protopresbiteral, carele este compus numai din preoți cu vot decisiv. Tot așa este de a-se înțelege la al 2-lea for sub consistoriul eparchial senatul bisericesc al consistoriului, eară nu consistoriul plenariu, după cum espres se legiuște în statutul organic, unde în §. 121 sub punctul 9, esercierea disciplinei asupra preoților și poporului se număra între agendele senatului strins bisericesc, carele constă numai din preoți și nu și din mireni. La a 3-a instanță în esercierea disciplinei asemenea este *per analogiam* a se înțelege sub consistoriul metropolitan senatul bisericesc al acestui consistoriu.

Privitoriu la esercierea disciplinei și a judecării asupra preoților trebuie considerat și canonul 24 al sinodului din Cartagena, carele legiuște: „că dacă vor pârși presbiteri, atunci episcopul respectiv cu alți șapte episcopi, pre cari i vor cere părții, eară dacă se vor pârși diaconi, atunci episcopul respectiv cu alți trei episcopi învecinați, pre cari părții i vor alege, să cerceteze cauza; eară cauzele celorlalți clerici (-cântăreți, cetitori) singur episcopul locului le va cerceta și incheia.“ Șaguna canonistul dice la acest canon în dreptul canonic §. 164, pag. 131, că deși în timpul de acum este prea greu, a compune o judecătoria de șapte, și respective de trei episcopi, totuși „dacă părțile prigonițe vor cere, ca să se judece de judecatori aleși, atunci episcopul este datoriu, a incuviința astfelu de cerere în înțelesul susamintitelor canoane.

Dacă pre lângă toate acestea congresul ar vrea să institue totuși un alt for suprem disciplinar, acela ca să nu fie cel puțin în contra sensului canoanelor positive, ar trebui să fie compus din metropolitul și toți episcopii sufragani și dintr'un număr de membrii aleși din cler. În forul acesta fiind vorba de esercierea disciplinei asupra unui arhieriu, numai membrii arhieriei — metropolitul și episcopii — pot avea vot decisiv, eară membrii celorlalți clericali numai vot consultativ; eară când s'ar alege în forul acesta și membrii mireni, acestia la esercierea disciplinei asupra preoților nu pot avea fără numai vot consultativ, și nu decisiv, că scris

stă în Pravilă: „că nu s'au dat preoților, nici mirenilor să judece pre arhierii lor, pentru că le capul și păstoriul lor. Nici diaconul nici mireanul nu poate să judece pre preot.“

Marele apostol Pavel chiar și la aducerea sentinței de moarte asupra s'au provocat la dreptul seu legal dicend: „*civis romanus sum*“; și acest protest s'au respectat de iudei și păgâni. Asemenea și arhierii și preotul de rând, când vede că se fac porniri streine în biserica noastră, punend înainte canoanele trebuie să strige „*veto*“ și nu știu, cine va putea să restorne acelea canoane fără a vătămă unitatea bisericii și legea fundatorului ei.

Titu V. Gheaja,
deputat clerical sinodal.

Cestiuni de resolvat la Congresul procsim!

Cu cât drepturile unui om în poziția sau activitatea lui publică sunt mai mari și mai însemnate, cu atâta și datoriile și răspunderea lui sunt mai mari. Deacă aceasta se afirmă despre singuratici oameni, tot astfel se poate dice despre forurile noastre administrative bisericesci. Acele au drepturi — dar trebuie să aibă și datorițe și și răspundabilitate.

Situațiunea oamenilor nostri față de aceste foruri devine din ce în ce mai turbure.

Trăim în un sistem încurcat unde legea se amestecă cu hatărul și libertățile cele mai frumoase și mai candidie merg la braț cu autoritismul cel mai rușinat.

Nu voiu numi de astădată nume, căci „*nomina sunt odiosa*“ voiu se constat numai, că condus de propriile mele interese și de nevoile dîlnice ale familiei mele am umblat mai în toate comunele unui tract protopresbiteral, dar credeți-me să ve creadă Ddeu, n'am auzit o singură voce, un singur suflet, care să fie mulțămît cu starea de lucruri în care ne aflăm. O indignațiune și un murmur general dela o margine a tractului până la ceialaltă, și aceasta din singurul motiv, că poporul e considerat din partea șefului tractual ca o vacă bună de muls și ca o oae de tuns, fără ca acel șef în schimb se presteze pentru acel popor și pentru fericirea lui cel mai mic serviciu. Lumea din acel tract se miră și nu prea de cei scăpătați, de cei ce umblă după favoruri, de cei păcătoși, dar totodată nu se poate mira din destul de oamenii cu capacitate, de oamenii cei cu stare zimbitoare de cei ce prin pozițiunea lor ar trebui să fie liberi, independenți și cu adevărata durere de suflet pentru poporul nostru din acel tract, cum de acesti oameni nu strigă un „*veto*“ împunătoriu față de multele abuzuri, ce se comit de șeful tractului, fără ca să aibă cineva speranță de o îndreptare spre bine, de oarece el prin concesiunea sa de rudenie și de partid este protegiatul maiorității din forul superior și așa poate continua în liniște cele mai formidabile abuzuri, și cele mai grozave atentate la pungile sërmanilor sei fi sufletești încredințați păstoririi — pardon mulgerei și tunderei sale.

Dic oamenii, nu e lucru curat! Nimenea nu are curagiul să arate astfelu de lucruri condamnabile!! Suntem de perit și numai avem unde ne plânge! Sute de fiorini se cere cu tocmeala, ca să ducă un proces de divorțiu la îndeplinire! Vine

me condamnă profesiunea-mi, pe tine te va rușina amiciția noastră.“

De aci se vede cu toată claritatea starea socială a actorilor și a poezilor de pe acel timp.

O stare, care avea multă asemănare cu a celor existențe vagabunde din zilele noastre, cari în di de târg se produc pe piețe umblând pe fune, mâncând jăratie și înghițind săbii.

Dar se privim ceva mai deaproape teatrele engleze de sub domnia Elisabetei pentru a avă orisicare lămuriri în cestiua, care ne ocupă.

Astăzi cu greu și-ar pute forma cineva o idee justă despre teatrele din secl. al XVI-lea.

În secolul nostru teatrul a devenit o instituțiune culturală, pe acel timp n'a fost decât un loc de petreceri, tare des, licențioase. Dacă mai adaugem că era indecent a se duce la teatru pentru o femeie onestă, ținend la formalități, ba chiar nici bărbați în considerație nu lau putut frecuenta fără a fi compromiși, ușor ne putem face o închipuire despre publicul ordinar.

Acest public se compunea din 4 clase bine distinse.

În prima linie zărim cavalerii eleganți, tinerii aristocrați pentru cari templul Taliei n'avuse altă însemnătate, decât un „*café chantant*“ are ași pentru noi: teren de sport și de aventură.

(Va urma.)

E ca și când peatra rece, ce apasă căpătâiul lor, ar putea înlocui iubirea de care au fost lipsiți și vorbele mari ar compensa injuria, ce au îndurat.

Fericiți de trei ori fericiți sunt aceia, cari ca un Victor Hugo sau ca un Alecsndri, vîd încoronate roadele operii lor încă în viață, prin stima și considerațiunea concetățenilor. Pentru o ovațiune ca cea făcută autorului „Lăcrămioarelor“ după victoria lirei române la Montpellier, cred că ori cine bucuros ar da în schimb toate statuele și monumentele posterității.

Shakespeare n'a fost din acesti oameni norocoși, el muri precum a trăit: miserabil, abandonat.

Sunt cu toate aceste scriitori, cari ni-l presintă ca pe unul resfătat de toate favorurile soartei. Într'o novelă a lui Tick, el apare ca favoritul reginei, admis și distins de societățile, unde dominează profumul și evantaiul, umerii decolțati și surisul etern, aceasta armă teribilă a inimelor ipocrite; amic al junimei aristocrate, stimat de rivalii sei, în fine un adevărat erou de romanuri.

Aceste toate însă nu sunt decât invențiuni, pure invențiuni.

Dacă afirmările lui Tick ar fi drepte atunci sërmanul poet n'ar fi fost nevoit să esclame astfel într'un sonet dedicat contelui Southampton, singurului seu amic și mecenat:

„Numele meu trebuie să fie înmormântat cu mine ca să nu ne mai fie rușine nici ție nici mie; pe mine

omul și spune religiozitatea în toată golăteala ei, dar dă, fă bine să nu me spui undeva căci lucrul s'a întemplat de mi-a cerut între patru ochi."

Bărbatul X. ca să scape de femeia sa Y. nu are decât să afirme, că femeia sa a comis adulterul cu A... Ce face forul? Chiamă pre A... i pune evangelia în mână și i jură! A. spune „da“ am comis adulteriu cu femeia lui X. și în chipul acesta se află baza de a purcede la alte dovezi. Unde și de unde nu poate scoate șeful, i vine în ajutoriu d-na și demonstrează partidei, că dânsa a avut o soră și nu și-a despărțit-o de bărbat până ce a chiețuit tatăl ei vre-o mie de florini! — Sunt casuri unde partida afirmă că nu are bani! Scriitorul de cancelarie sare sus și dăce „Ce? n'ai vândut de ună zile o vacă? și așa alianța de 3 face și scoate și din peatră bani, pentru că un al patrulea consilieriu i spune „Aici poți avea vață numai deacă ai bani deci ia de pre ei, adună bani și vei fi respectat.“

Am fost și suntem de credință, că oamenii, cari fac parte din tinerețea inteligentă trebuie să aibă baza solidă și în fapte și în cuvinte. Am crezut și credem că un om poate fi onorat și stimat și în casuri când vorba românului „nu e putred de bogat“, dar are o inimă, care i va dicta să-și pună toate puterile spre a îndrepta relele și a-și îndeplini cu esactitate și sinceritate angajamentele luate față de popor. Forurile noastre au frumoasa chemare de a conduce pe oameni pe calea adevărului, dreptății și vîrtuții, că așa poporul nostru se meargă cu pași siguri pe drumul dezvoltării morale și materiale. Numai așa ne putem noi închipui, că se va putea bucura un om de recunoștința iubirei și lauda poporului, deacă toate privirile sale se vor îndrepta spre fericirea lui, ear nu spre ruina lui în cele familiare și în cele materiale.

Ne aflăm în ajunul convocării congresului. Apelez la acest suprem for legislativ în constituțiunea noastră, ca să normeze.

1. Care e taca pentru fie-care asesor la scaunul protopresbiteral.

2. Au asesorii din loc taca egală cu cei din depărtare sau ba?

3. Ce taca se dă defensorului matrimoniale al tractului?

4. Ce compete unui sau la doi preoți când sunt emisi ca comisari investigatori?

5. Ce competență are protopresbiterul în casuri când poartă un proces protocolar?

6. Dacă protopresbiterul e înrudit cu v'un asesor, poate fi asesorul respectiv referinte din tractul unde e înrudit cu protopresbiterul, căci în acel cas numai poate fi vorba de o schimbare a sentinței și atunci „turcul te bate turcul te judecă.“

7. Ce compete protopresbiterului în cas dacă ascultă el martorii — și poate el, în drept e, să asculte martorii, fără 2 bărbați de încredere, cari au a subscrie protocolul de investigațiune?

8. Mai plătește-se și ați taca pentru sentințe câte 40 și 50 fl. sub numirea cunoscută de „Deliberat“ și dacă da în ce fond vin banii aceia, sau se iau ei numai pentru fondul cel fără fund al protopresbiterului.

9. În cas când se urmează procedura edictală, ce compete protopresbiterului afară de taca de publicarea „Edictului“ și taca scaunală și defensorului matrimonial, căci în acele 3 stadii în cari se află un astfelu de proces, protopresbiterul pentru fie-care stadiu cere 50 fl. și așa costă 150 fl. cel mai inocent proces, fără să știe oamenii unde intră banii?!

10. Ce se întemplă cu protopresbiterul carele contra acestui normativ ar lua bani dela oameni și ce în cas când el nu vrea să espedeze un act din cancelarie până nu se dă bani?

Aceste dorim să le vedem regulate de viitorul congres, ca niște necesități dictate de cele mai vitale interese din metropoliă noastră, ca să se evite eventualele conflicte între protopresbiter și partide.

Un preot ortodox din archidieceasă.

Ioan Codru Drăgușianul.

Infățișarea sîrbătorească a oamenilor adunați în jurul locuinței, păreții îmbrăcați în vîl negru, preoții esecutînd ceremonialul bisericesc, și jalnicii orfani rîmași în grija celui de sus, toate acestea fac deprîmătoare impresie asupra omului. De fer să fie omul și el se cutremură până la rîrunchi în fața privilegiului, când cei înrudiți dau mortului sîrutarea cea din urmă.

Ca trîsnit lovî pre publicul din Sibiu dure-roasa știre că Ioan Codru Drăgușianul nu mai este între cei vii. O vehementă boală de rîrunchi i-a

scurtat firul vieții după luptă de 14 zile între viață și moarte. Ființa nobilă în adevăratul înțeles al cuvîntului, Ioan Codru Drăgușianul se bucura de simpatia tuturor românilor, și nu fără cuvînt. Caracter firm și inimă putem dăce fără sfială mai mult decăt bună, Ioan Codru Drăgușianul a lucrat o viață întreagă pentru binele neamului seu.

Născut la anul 1817 în comuna Drăguș, comitatul Făgărașului, Ioan Codru Drăgușianul din treaptă în treaptă s'a înălțat ocupînd posturi onorifice în stat. Paralel cu activitatea lui ca amplotat mergea activitatea lui ca român și omul bisericeii.

De aici stima cea mare de care se bucura el la oameni.

Ca vicecapitan în districtul Făgăraș, mai tîrziu vicecomite în comitatul Făgăraș apoi president la sedria orfanală tot acolo, în urmă după eșirea din oficiul de stat, secretar la comitetul scoalelor grănițerești în Sibiu, Ioan Codru Drăgușianul și-a conservat și validitat inima sa cea bună și caracterul nepătat.

Duminea 14/26 Octombrie a. c. la oarele 7 dimineața a răposat în brațele ficei sale, și Luni sosi dela Viena și unicul seu fiu Emiliu, drd. în medicină spre a asista la astrucarea rîmașitelor pămîntești ale iubitelui seu tată.

Înmormîntarea s'a făcut alaltăeri la 3 oare. Ca preoți au funcționat domnul asesor consistorial Zacharie Boiu, paroch în cetate, apoi domnul Petru Simtion, preot-capelan la biserica din Suburbiul Iosefin domnul George Bobeș paroch în suburbiul de jos și ierodiamonul Ioan Cîndea.

Cîntările funebrele le-au esecutat elevii seminarului teologic pedagogic sub conducerea domnului Dumitru Cunțan, profesor de cîntări.

Un public numeros urmă cosciugului până la biserica din suburbiul iosefin. După sêvșirea prohodului părintele Boiu a rostit o frumoasă cuvîntare care a stors lacrimi din ochi ascultătorilor.

Cu un suflet nobil este mai puțin și cu un mormînt mai mult. Se rărește șirul bîtrînilor venerabili, cari ne-au creat puținul ce avem, se rărese stejarii puternici, cari la suflarea vîntului rîmașeau nemiscați, se răresc și surescenața este atît de debilă încât ea în asemănare cu bîtrîni dispere.

Să dăm mortului ultimul atribut de recunoștință, căci el după o neobosită luptă de jumătate de veac a lăsat după sine un lung șir de fapte mărețe și un nume nepătat, drept moștenire fiilor sei.

Să eternisăm noi acest patrimoniu, căci el în zilele noastre începe a deveni lucru netrebnic, așa că este păcat a mai fi om de omenie.

Mulțămîta publică.

Pentru sortitura arangiată de Reuniunea femeilor române din Sibiu au mai incurs următoarele: Prin dna Maria Maier n. Dancăș colectantă; Ana Beu, 1 lepedeu, 1 ștergărel. Dna Maria Topârcean, 1 lepedeu, una păreche desagi. D-ra Maria Crăciun, 1 căpătăiu. Dna Maria Crăciun, 1 ștergar. Iustina Iridon, 1 fund de perină. Ioan Iridon 1 vas de pliu. Dumitru Ivan, 1 fi. v. a. Floarea Ioan Aleman, 1 ștergărel. Paraschiva C. Aleman, 1 ștergărel. Ana G. Dumitru Moga, 1 ștergărel țeset. de România. Mina Ioan Moga, 1 ștergărel. Maria Vas. Moga 1 ștergărel. Paraschiva Oana, una față de measă. Paraschiva Ios. Săcelean, 1 fund de căpătăiu. Maria Dtru Moga, 1 căpătăiu. Safta Nicolae Iosif 1 ștergariu. Ana Achim Sas, 1 ștergărel. Maria Tarcea Măriuții, 1 ștergărel. Paraschiva I. Mareș, 1 ștergărel. Maria I. Topârcean, 1 ștergărel. Maria Pavel Candin, 1 ștergărel. Dna Safta Tarcea 1 căpătăiu. Ana Vas. C. Sas, 1 ștergărel. Paraschiva N. D. Tarcea, 1 ștergărel. Maria Dumitru Săcelean 1 ie. Maria Tănase Moga 1 ie, 3 ștergărele. Maria Achim Săcelean, 1 ie. Maria Achim Sas, 1 ștergărel. Rachila Apoldan, 1 ștergărel. Elena Neagoe, 1 ștergărel. Rachila Sbarcea, 1 merindeață. Maria I. Sbarcea, 1 merindeață. Ana Bungărđan, 1 ștergărel. Elisaveta Cotoară, 1 merindeață. Maria N. Sbarcea, una merindeață. Antonia Neagoe, 1 ștergărel. Ana Vas. Neagoe, 1 ștergărel. Elena Neagoe, una merindeață. Dnul Ioan Ilieviciu preot gr. or. 1 fl. Dobra Ilie Popa Tunariu una cruce de ceară. Maria Dtru Țintea, una traistă mare. Ana Nicolae Roșca, una traistă mare. Dnul Ioan Pulca învîțător, Istoria literaturii rom. de I. G. Popescu, Dicționarul rom. germ.

Pentru bunăvoința documentată față cu scoala reuiniunei comitetul le esprimă mulțămîta pe calea aceasta.

Mulțămîta publică.

În legătură cu cuitarea publică din Telegraful Român Nr. 110 a. c. domnul redactor al acestui diariu Mateiu Voilenu a trimis la adresa subscrișului suma colectată de 16 fl. 85 cr. pre care subscrișul

o am împărțit printre cei mai amar loviți prin focul din 7/19 Aprile a. c. și cari fără acoperemînt cu fi-ori reci privesc la eara, ce amenință a se apropia înainte de vreme.

În numele acestor nenorociți vin a mulțami creștinilor, cari n'au pregetat a întinde mîna de ajutor acestor nenorociți. Cu deosebire primească adînce lor mulțămîta părintele protopop Parteniu Trombițaș de Bethlen, care a îndemnat cu cuvîntul și fapta pre credincioșii noștri la ajutorirea acestor oameni greu cercați de soarte.

Șoimușul românesc 4 Octombrie 1884.

Ioanichie Feheticu,
paroch gr. or.

Varietăți.

(Autentic???) Cetim în diariul Pester-Lloyd dela 28 Octombrie nou: „Despre primirea episcopului Szász Károly la regele, istorisește „Hircs“, ulterior încă următoarele: Regele a cerut mai multe informațiuni despre referințele districtului episcopului Szász — Maiestatea Sa întrebă apoi: „În districtul Dtale toți credincioșii sunt unguri?“ Episcopul răspunde că preponderanta majoritate aparține la naționalitatea maghiară și numai în comitatele mărginașe cu Austria și Croația se află germani și croați, „Și se maghiarisează ei“ întrebă regele mai departe. „Da“, replică Szász — „și toți sunt credincioși supuși ai Maiestății Voastre.“ „Cu plăcere o iau aceasta la cunoștință“ răspunde regele. Autentic!!!

Curios este că șovinismul îndrăznește a pune în gura monarhului asemenea cuvînte, voinđ prin aceasta a submina loialitatea noastră cătră monarhul și casa Habsburg, loialitate, pecetluită cu sîngele nostru la 1848 și 1866 în luptă pentru coroană cu cei ce insinuă ađi monarhului asemenea cuvînte. Autentic? Autentic!

* (De ale timpului). De două zile avem toamnă frumoasă. Cerul s'a înseninat, noaptea brumea din abundență, și pompoșii munți din țeara Oltului cu fală și înalță creștetul spre ceriu. Este preste puțință a privi fără uimire frumoasa priveiște, când se înalță dimineața soarele dintre munții Făgărașului, și salută pre înțelepții singuratici, cari inspiră aerul curat al dimineții pe promenada Sibiuului.

* Cetim în „Românul“: O telegramă din Londra, cu data de 23 Octomvrie și publicată de „Die Presse“ dăce, că poliția din Petersburg a pus mîna în noaptea de 19 Octomvrie pe o tipografie secretă și descoperi documente despre plănuirea unui atentat contra Țarului. S'au făcut o mulțime de areștări.“

* Cetim în „Telegraful“ că în 15 Octomvrie vechiu a apărut în București o nouă foaie unică în felul ei sub titlul: „Publicité Roumaine“ cu conținutul: anuniuri de toate soiurile. Va apărea odată în sêptemăună și se va da gratuit în toată țara tuturor autorităților, comercianților cluburilor, otelurilor, cafenelelor etc. ea se mai afișază și pe zidurile Bucureștilor. „Telegraful“ i urește isbîndă.“

* Cetim în foile din România, că suplinirea catedrei de chemie medicală, rîmasă vacantă la facultatea de medicină din București, prin moartea dlui Dr. Davila, se va încredința dlui Dr. în chemie Aureliu Babeș, profesor la gimnasiul nostru din Brașov.

* (Cui nu-i convine tiparul) are să urmeze esemplul unui oficial rus, care — în poziția sa oficială — a avut multe neplăceri cu tipariul. În una din zile, i să prezentează un oficial subaltern și i dăce: „Pentru aceea am venit, că voinđ a întreprinde o călătorie în streinătate, am să i-au rîmas bun dela eselenția voastră. Nare eselenția voastră să-mi dea inviațiuni?“ „Nam, dar ce a-și i putea să am?... De altcum... așa este, vei trece prin Frankfurt? il întrebă domnul cel mare. „Da, voinđ trece!“ „Atunci — răspunde eselență cercetează statua lui Guttenberg și fi bun scupei în locul meu întră ochi!“

* (Prima biserică maghiară în America). Mare trebuie să fie numărul maghiarilor emigrați în America, căci numai așa se poate esplica cum cei mai cu poziție din trînșii s'au resoltat pentru edificarea unei biserice și a unei scoli maghiare în Pennsylvania la a cărei bîi de cărbuni sînt aplicați o mulțime de maghiari. Pre acest scop diariul american „Amerikai Nemzetör“ a esmis un apel animat și a deschis o listă de contribuiri premergînd ea cu esemplul subscriind 30 dolari. Biserica se va edifica cu mențiunea, ca lucrătorii să se poată pune în contact mai imediat cu cele eterne; scoala însă — după a noastră opiniune — va avea de scop cultivarea limbei maghiare și răspîndirea

ei printre americani. Apoi mai cuteze cineva a susținea, că poporul maghiar nu are mențiuni civilizatoare!

* (Dragoste din înrutățire.) Timon, care invidia nu numai tot ce există pe lume dar și pe sine însuși, întâlnind pe băiatul Alcibiade, l-a sârutat ferbinte și i-a linguit cu blândețe. Întrebat de unii: pentru-ce a făcut acest lucru diferit de obiceiurile lui? a răspuns: Mie pentru aceea trebuie să-mi fie drag de băiatul acesta, pentru-că el are să cauzeze athenienilor foarte mari nenorociri!

* Odată între romani s'a escat o ceartă internă, un popor inamic voind a se folosi de ocaziune era să se arunce asupra lor; ducele acestui popor nici la o întâmplare nu le-a conces aceasta și a voit să-i abată dela planul lor. Ne putând ajunge însă cu ei nici la un rezultat, a demădat să i se aducă înainte o păreche de câni învrăștiți, cari deși erau în fața mulțimei se tot brânțăluiau; când lupta era mai înverșunată a sloboțit între ei un lup, pe care vădându-l câni s'au împacat într sine și cu puteri unite au început lupta în contra lupului. Atunci a dis ducele Scorius către Daci: Voi sunteți lupul, romanii sunt câni; dacă ve aruncați asupra lor, ei se împacă între sine și vai voale!

Exemplul acesta se potrivește de minune și în ziua de astăzi. Decâte-ori opoziționalii noștri nu se nhață cu guvernamentalii, și când e vorba de noi — de nemaghiari, ei sunt împăcați între sine și încep lupta cu puteri unite spre estirparea a tot ce nu-i maghiar! durere numai, că de și maghiarii în parte sunt cam încâniți — noi nu suntem lupi; și ce e mai rău suntem chiar și noi între noi învrăștiți.

* (Una curioasă coincidență de moravuri publice.) Se știe că unul din flagele cari bântue populațiunile noastre rurale este și hojia de cai. Bande întregi de miserabili, organizate în mod sistematic, se introduc adese-ori prin sate și, cu toată supraveghierea administrativă, dau iama prin vitele locuitorilor și lasă în sărăcie familii cari, cu o di mai înainte treceau pînă la frunte ale locului.

Cetitorii noștri și aduc poate aminte că, acum vre o trei săptămâni, sătenii din Aldesci, comuna din județul Râmnicu-Sărat, esasperați de cutezanță unor hoji de cai, cari se arătasera de mai multe ori prin sat, îndată ce au prins mai mulți dintre bandiți, au sărit cu ciomoagele asupra lor și i-au bătut așa de cumplit în cât capul bandei a rămas mort, eară ceilalți au fost duși la spital într'o stare vrednică de jale.

Această justiție sumară și expeditivă, cunoscută sub numele de legea lui Lynch, o vedem practică pe o scară întinsă în America, și mai cu samă în partea vestică a Statelor-Unite unde represiunea grabnică a crimelor este o cestiue de existență pentru locuitori.

Astfelu, acuma o lună, niște coloni din comitatul Mac Lean au pus mâna într'o sară pe un oare-care James O'Neil, capul unei bande vestite de hoji de cai și l-au spânzurat de un stâlp de telegraf cu lațul chiar de care se serve el spre a prinde caii. După aceea colonii s'au luat în goană altor patru hoji din aceeași bandă, i-au ajuns aproape de o apă și au tras focuri în ei. Unul din tâlhari a fost ucis în timpul luptei, eară ceilalți trei au fost prinși și spânzurați. Aceste cincii execuțiuni sumare au umplut populațiunea de bucurie și s'a hotărât că, pe viitor, hoji de cai vor fi urmăriți ca niște fiere sălbatiche și „arelynchați“ fără milă.

Coronerul localității a făcut în urmă o anchetă pe cadavrul lui O'Neil, cel spânzurat de stâlpul de la telegraf. După matură chibzuință jurații au dat un verdict în care se dice că „răposatul a murit prin sinucidere ducându-și calul aproape de un stâlp de la telegraf, de care a acățat capul lațului, eară pe acesta și l-a pus împregiuru gâtului și, arucându-se în aer' a lăsat astfel calului libertatea de a fugi de sub el.“

Cum vedem, afară de partea escentrică și cu totul americană a faptului, execuțiunea din Aldesci se asemănă în multe privințe cu cea din Mac Lean, atât este de adevărat că la situațiuni disperate trebuie remedie eroice..

* * *
D. Iancu Missirliu, vechiu concipist la inaltul Divan și actualmente avocat, a făcut apel în contra unei hotărâri a judecătoreii oculului V din București, care l condamnă la 50 lei amendă și la 50 lei depăgubiri civile, pentru că a insultat pe confratele seu, venerabilul D. Haralambic Brăiloiu, atât de cunoscut de Baroul și de magistratura din București prin faimoasele sale mustăți.

Concluziunea petițiunei de apel are următoarea cuprindere:

In consecința, pentru motivele ce ve voi mai desvolta oral la ziua înfățișării, ve rog cu stimă să binevoiți a ordona citarea noastră înaintea Dvoastre și prin divina Dvoastre sentință, să aveți înalta bunăvoință a mea aqita, de oare ce culpa nu mi se atribuie mie, ci Dsale. Eară Dsa a făcut, cum dice proverbul: „In loc să gemă boii, scărție carul.“
Devotat: L. D. Missirliu.

Causa acestui neașteptat conflict dintre doi vechi camarazi de luptă pe la ușile Tribunalului este destul de originală spre a merita să fie povestită.

Intr'o di, declară apelantul, se afla în conferență cu „Rumân“ pe care l'apărăse la curte și l'aquitase de trei luni de închisoare corecțională. Tocmai în momentul când „Rumânul“ pusese mâna la kimir și se pregătea să-i dea cei doi napoleoni conveniți trece D. Haralambic, care, gelos se vede că confratele seu câștigase procesul, face semn din mustată „clientelui“ dîcând:

— Dăi de ce franci, că nu'i face nutra mai mult.

— Ia veți mai bine să nu te umflu de mustățile alea cari trag tot a oală! i-ar fi răspuns năcăjit D. Missirliu, insoțindu-și amenințarea de mai multe epitețe foarte puțin grațioase.

Se pare chiar că, un moment, mustățile în cestiune au fost în primeșdie, și ele n'au scăpat teafăr din învălmășală de cât grație repeđiciunei cu care proprietarul lor s'a făcut nevedut. Povestea vorbeii: Fuga e rușinoasă, dară e sănătoasă.

Înaintea Tribunalului desbaterile n'au dat naștere nici unui incident nou. Magistratii au admis în parte apelul și prin „divina“ lor sentență, au redus condamnățiunea la 20 lei amendă și 30 lei despăgubiri.

„Dreptul“.

* (Choleră). După datele oficioase până în 22 Octombrie n. în întreagă Italia au fost morboși de choleră 19,000, dintre cari au murit 9500. Dintre toți acestia, suma mai mare cade pe Neapoli, și anume 12,196 morboși; dintre cari au murit 6641 de inși. O telegramă dđto, Roma 25 Octombrie ne spune: În 24 ale curenteii numărul morților de choleră a fost de 37 în șapte provincii infectate. În Neapole numărul morților a fost de 12; o altă telegramă din aceiași di, dar din Neapole ne comunică: În timpul celor din urmă 24 de oare s'au constatat 15 casuri de moarte colerică.

Până când va mai suferi omenimea de acest flagel?

* (Distracție). Pe Amazis, regele Egiptului, amicii lui l-au făcut atent, că în petreceri ar

fi prea glumeț, la ce a răspuns: Cei ce se ocupă cu arcul, când e de lipsă l' întind, căci ținându-l în continuu încordat, se strică și devine nefolosiver; așa și omul; dacă se ocupă în continuu cu lucruri serioase și nu-și concede timp pentru petreceri viale, încetul cu încetul slăbește sau în membre sau în sufletul lui.

* (Șod dar drept.) Înțelegând regele August, că Irod a omorît pe toți fii de jidov, cari erau mai mici de doi ani și chiar și pe al lui a esclamat: „Mai bine să fi porcul lui Irod, decât fiul lui!“

* (Ce însemnează a agracia omoritorii?) Cerând un omoritoriu agraciare dela regele Ludovic al XII-lea l'a întrebat: al câtelea omor e acesta? Al treilea, răspuns ucigătoriu. Nu-i crede rege! grăi un consilier din apropiere — acesta e păcatul lui cel dintăiu; căci când l'ai agraciat pentru celelalte două casuri, pe acelea ți-le-ai fost apropiat ție-ți!

* (Icoana învierii lui Christos). Acum de curând s'a descoperit în Germania dice „Românul“, printre tablourile puse la o parte cu ocaziunea reconstruirii scoalei frumoaselor arte din Berlin, un tablou a lui Leonard de Vinci. Acest tablou a fost făcut în 1480 și represintă învierea lui Christos.

* (Bibliografic.) A eșit de sub tipariu și se află de vânzare la București tipografia academiei române (laboratorii români) 26. Strada Academiei Ludovic XIV. și Constantin Brancoveanu studiu asupra politiceii franceze în Europa răsăriteană (153—1688—1715.) de Ionescu-Gion. Prețul cărței este 7 lei. Formatul octav mare, hârtie și tipariu foarte bun.

Cetitorilor noștri le este cunoscut domnul Ionescu din Curielile sale literare, reproduce după ăiarul Românul.

Recomandăm deci cu toată căldura lucrarea aceasta, ca una ce este chemată a ne da cheia la aprețierea Istoriei franceze de pe timpul gloriosului rege Ludovic XIV în raport cu țerile românești.

În curând vor apărea de același autor, după documentele colecțiunilor Academiei române și după scrierile secolului XVIII. dela biblioteca națională din Paris și următoarele studii:

1. Nicolae Mavrocordat și critica literară a secolului XVIII.
2. Constantin Mavrocordat și Abatele Gnyot-Desfontaines.
3. Cronicariul Niculcea și ambasadorul Des Alleurs.
4. D. de Bonneval și principatele dunărene.
5. D. de Valcroissant și tronul țerei românești.
6. Ierachit Văcărescu și ambasadorul de Bretenil.

Loterie.

Mercuri în 29 Octomvre 1884.

Sibiu: 45 35 48 60 20

Bursa de Viena și Pesta.

Din 28 Octomvre n. 1884.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	123.15	123.—
Renta de aur ung. de 4%	93.40	93.35
Galbin	5.78	5.77
Napoleon	9.70%	9.70
London (pe polița de trei luni)	122.25	122.25

Nr. 341 [1915] 1—3
CONCURS.

Devenind vacantă parochia de clasa III Micănescu cu filia Almășel, protopresbiteratul Iliia, în urma ordinațiunei Preavenerabilului Consistoriu archidieceșan dđto Sibiu 21 August 1884 Nr. 2505 B., se escrie concurs cu termin de 30 zile dela prima aparițiune în „Tel. Rom.“

Emolumentele sunt:

Dela 130 case câte una măsură mare de cucuruz smicurat (sfărmit), folosirea cimiteriului și venitele stolarilor obicinuite, computate toate în bani dau un venit anual de 369 fl. 40 cr.

Doritorii de a competi la acest post au de a-și așterne petițiunile instruite în sensul statutului Organic și a Regulamentului pentru parochii din 1878 în terminalul prefript la acest oficiu.

Gurasada, 6 Octobrie, 1884.

Pentru comitetul parochial.

Alecsiu Olariu,
adm. protopresbiteral.

Nr. 109. [1913] 3—3
CONCURS.

Pe basa statutului organic §. 63 combinat cu §. 23 punct 5 și a instruc-

țiunei votate de sinodul archidieceșan în 13/25 Aprile 1877 Nr. 191 §. 7., prin aceasta se publică concurs pentru îndeplinirea postului vacant de protopresbiter în tractul Turdei.

Fiitorul protopresbiter ca atare va locui în locul central al tractului anume în opidul Turda.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

a) venitele ordinari protopresbiterali, cari stau din ajutorul de stat și din tacsele ce încurg pentru ședulele de cununie, pentru visitarea comunelor tractuali, pentru procesele divorțiali și pentru alte speciali funcțiuni protopresbiterale;

b) venitele ordinari ale parochiei de clasa a III diu Turda, împreună cu locuința în natură, această parochie fiind ocupată prin paroch stabil o va ocupa numai după devenirea ei în vacanță.

La postul acesta pot concurge bărbați apți și binemeritați pe terenul bisericesc și scolar; în special aceia: cari după o pregătire de cel puțin 8 clase gimnasiali sau reali cu testimoniu de maturitate, au terminat stu-

diile teologice la vre unul din institutele metropoliei noastre și au susținut cu succes bun esamenul rigoros de calificațiune; sau cari după pregătirea indicată mai sus, au terminat studiile teologice la vre-un institut ortodox atară de metropolia noastră, dar apoi au depus esamenul de calificațiune înaintea comisiei esaminateoare a consistoriului archidieceșan. Pot însă concurge și fără testimoniu de calificațiune profesorii de teologie, și preoții chirotoniți înainte de introducerea esamenelor de calificațiune dacă în celelalte au calificațiunea prescrisă mai sus.

În mod excepțional mai pot concurge și fără prescrisa calificațiune gimnasială acei administratori protopresbiterali, cari din privire la aplicabilitatea lor, la zelul și acurateța manifestată în administrarea protopresbiteratului vor ave dela consistoriul archidieceșan plenar specială îndreptățire la acest concurs.

Cei ce voiesc a concurge la acest post, au a-și așterne suplicile concursuali la Venerabilul consistoriu archidieceșan în Sibiu în restimp de 30 zile dela prima publicare a acestui con-

курс în foaia „Telegraful Român“, alăturând câte o tabelă de calificațiune carea se conține date esacte și speciali în următoarele rubrici: numele, caracterul (rangul bisericesc) și locuința concurentului; anii etății (anul luna și ziua nașterii); studiile pregătitoare afară de cele teologice (anul, locul și categoria acelora), esamen de maturitate doctorat s. a.; studiile pregătitoare teologice (anul și locul acelora și esamenul de calificațiune); serviciile de până acum pe terenul bisericesc și scolariu (timpul, locul și categoria acelora); în fine cunostința limbilor și alte reflesiuni. Datele din această tabelă sunt de a se întări cu documente, cari se se accludă în original precum: carte de botez, testimonii scolare și de maturitate, testimonii teologice și de calificațiune atestate de servii bisericești și scolare și eventualmente toate altfel de recomandări.

Turda, 23 Iuniu, 1884.

Comitetul protopresbiteral al tractului Turda.

Președinte: Notariu;
Ioan Reou, Ioan Tarca,
administrator prot. paroch.